

Μού λίνε πώς θά πάθουν νά λίν του Βασιλέα
φουρτούναις και ναυάγια,
και γιὰ τροφή 'στών δρόμων τάδεσποτα σκυλιά
θά ρίχνουν μόνον τάγια.

'Ω Μώψ βαρβάτε και ζηλεμένη,
εί σίνα κλαψάκις ποτέ δέν λίνε.

'Εσύ κοιμάσαι 'στήν κουκουπιέρα
κι' έγώ γαυγίζω νύκτα και 'μέρα.

'Εσύ 'στ' 'Ανάκτορα κι' έγώ 'στών δρόμο,
ισού 'στ' 'άρωματα κι' έγώ 'στών φλόμο.

'Εσύ μ' άφίντη προνομιούχο
κι' έγώ—ψυχή μου! άφίντη-πούχω!

'Εσύ κυρίαρχος μά χορτασμένος,
κι' έγώ κυρίαρχος μά πεινασμένος.

Δ'.

'Ο τάλας Γκιούλ άπηύδισε νά σί παρακαλή,
ώ κόσμημα και κάυχημα της Αύλικής παρίας,
μά μη του μύθου προσπαθής νά μοιάσης τό σκυλί,
πώ' βάσταγι 'στό στόμα του ένα κομμάτι κρίας.

Και μόλις σ' 'έναν ποταμό και δεύτερο κυττή
μή μία σταματτή,
και παραιτεί τάληθινά και 'στό νερό σαλταρεί
τό ψεύτικο νά πάρη.

Ξίρω μικρά παράπονα του Γκιούλ πώς δέν άνίχεσαι,
πώς πάντα μέ περιφρονείς και δέν μέ καταδέχεσαι,
μά δού λεπτά παραιτήσεις την ζίστη την πολλή
της μαλακής σου κόψης,
και 'πές σάν τόν άφέντη σου 'στό λαϊκό σκυλί
πώς 'στή καρδιά σου τόχεις.

'Εβγα 'λιγάκι νά μέ 'δής, πριν φθάσουν κι' Άλλοι σκύλοι
σί χρώματα ποικιλιοί,
και ρίξει, σί παρακαλώ, κανένα ξεροκόμματο
σ' 'μένα τόν άόμματο.

Γιὰ πρόβαλε σιγά σιγά
νά 'δής φρικτό σκυλεκαυγά.
και πώς τό χόμα σκάβει
κάθε χαζό κοντάβι.

Δίν κάνω πάσο άπ' 'εδώ
άν τό μουντάκι σου δίν 'δω,
κι' άπό γαθ γαθ 'ό άντιλαή
Λαός, Παλάτι και Βουλή.

'Εβγα και κούνα την ούρά
νά κουνηθούν σκυλιών ούραις,
γαθ γαθ φωναζούν μία φορά,
γαυ γαυ φωναζούν δύο φορές.

Γαθ γαθ κι' ο Γκιούλ παραλαλεί,
δίν παύσι τόν χαβά του,
και μένει ταπεινό σκυλί
κάθε σκυλιού βαρβάτου.

(Είπεν αυτά και τούρριξαν άπό 'ψηλά μιά φόλα,
κι' ο Γκιούλ ο θεσηστικός μέ δού χαψιαίς την τρώγει,
μά και μ' αυτήν ο φουκαράς δίν 'τίναξε τά κώλα
γιατ' είναι σκύλος πρόστυχος άπό τό σκυλολόγι).

(Κι' ο κύριός του Φασουλής τόν βλέπει και τά χάνει
κι' άπ' τής Πνυκός έρωναξεί τόν δοξασιμό λόγο
πώς τόν λιμάρη του τόν Γκιούλ κι' ή φόλα δίν τόν πιάνει
και τίτοιος σκύλος μπουροά ποτέ δέν έχει φόρο).

'Ημερολόγιον τρελλών 'Ερωμηού και «Σαρπί» κι' Άλλων πολλών.

"Άλλος εις τό μονάκρηθ, έμπερς εις τό μαρτίκο,
πού κρδεις πρηνά μία του και θηλεκτό και μπάικο.
«Ρωμής» και «Σαρπί»... έκεί εκεί και ποιητά κοπάει
και τρήχορον έθώρονον του 'Αθανασίου.
Νάσο τό νακαήροκο... σί 'λιγας 'μείρας βγαίνει...
λεπτά πενήτα μοναχά... πώ! πώ! και τι θά γίνη.

Και καμπόσας ποικιλίας, μ' Άλλους λόγους άγγελίας.

Άτιγο άπ' "Όλο, θηλεθ ή καινούρο καλανάρη,
Φιλατελέριας γίννημα δεκάνας του Νοτάρη,
κομψό, σπερτό, γελαστό, μέ δυνατά ποιήματα,
μ' έθώρολλο σπαρταριστό και γελιοταροφήματα.
Πάρει το τό θετήρολλο νά εός περάσ' ή γρίνη...
μονάχη μιά φουροραχιά... έρείτος διο φτίνει.

"Ο λ γ α, φάρμακον στομάχου του γνωστού Νικολάου,
τό πρωτείνον της Σμύρνης οίνοσεματοποού,
είν' έρείρεσις 'θική του κι' δια δύνανμ σου θίσει
και την πρίνοναν δοξάξής του Πατρός και του Υιού.
Τό τμηόν 'Ακαλημιάς, τό συσταίνον χημείο,
μία σάλα του μοσάχα είναι βόλοσπον γλυκού...
καίει κάθε δουπεφρία... τρώς και πίνεις και 'μείεις
και χωνεύεις μ' δια τίλλα και τους λόγους της Βουλής.

Οίονκε υματοποιεί της Χαλκίδος ήμερία
Γιάννη και Θωμά Χαλιούλα και κυρίον Σαρμαχ...
τό κομμά δέν έχει ταίρη, τό ποτά των έτα κι' ένα,
κι' έσομος μπόρος δέν τά πίνει κρύο κι' άνοστα θά εψ.
Τί κομμά!... "Όλύμπον χόρμα... μόλις τόνοσμος 'σά χείλη
μακρής της Εβδελος τό πανήμρον σταρούι,
πού σου βράζει τίτοιο νίκταρ και τό νήτριε σου έσχάνει,
πίνεις χόρμα, πίνεις πνεύμα, κι' δια βόλοσπο τό κόνας.